

Hujeři, škodí nám všem. Prakticky vším, co dělají, bilancuje rok s Fialou Josef Skála

- CZ24 News | 5. ledna 2023

ČESKO: Kříženec Hujera a diletantů nám škodí vším, nač sáhne, míní ředitel Institutu české levice. Rekordního kazisvěta porazí jen široký blok, který do politiky vrátí milión hlasů, které ve volbách propadají. A solidní porci těch, které na své občanské právo už rezignovaly.

Jak se podle vás bude vzpomínat na rok 2022, první rok vlády Petra Fialy?

Jako na první dějství vlády národní zkázy. Nejhorší ze všech, co tu kdy šafářovaly. Ta dnešní neláme jen rekordy diletantismu z moci úřední. Předchůdce trumfuje i v tom, jak moc se má přetrhnout v cizím zájmu. Nahrává i ještě pronikavějšímu poznání. Na téma, zač stojí mrákoty, jimž upsala duši. Naši suverenitu i důstojnost plundrují už roky. Na doraz a s velkým rachotem se však hrouť až teď. Tím rychleji ztrácí glanc i tam, kde bývaly svatostánkem. Drastický kolaps lze odvrátit jen opačným směrem, než kudy nás panstvo strká.

Vláda je kritizována, je spíše než za občany, od kterých má mandát, bojuje za některé specifické hospodářské skupiny a za evropské elity. Nejčastěji to zaznívalo v souvislosti s cenami energií, kdy vláda vyjadřovala pochopení tu pro minoritní akcionáře skupiny ČEZ, tu pro velké energetické hráče, kterým dokonce schvalovala zvláštní subvence, zatímco veřejnosti spíše vysvětlovala, proč logicky znějící kroky ke snížení cen nejsou možné. Jsou poznámky o „protinárodní vládě“ podle vás oprávněné?

Znáte snad jediný krok, kterým by jim nedala za pravdu? Vláda čte z cizích očí nonstop. A ještě z té nouze dělá ctnost. Hujer z filmové komedie se lísal pár švestičkami. Sám si tím kurděje nepřivodil. Hujeři, co právě vládou, škodí nám všem. A skoro vším, nač sáhnou. Teror energetických oligarchů, kterému ministrují, to zjevuje jako na dlani. Tady nás přitom nestaví do latě ani žádný bruselský ferman. Mamutí rentu, již náš proud vynáší kastě spekulantů, jim daruje český erár. Dupe tím po dobrých mravech i závazcích obezřetného hospodáře. Většina českých elektráren je kolektivní investicí – naší práce, úspor a odložené spotřeby. Vláda však dělá ochranku těm, kdo z nich dojí parazitní miliardy.

Dlouho se cukala zavést i „strop“, který cenový teror změkčil aspoň trochu. Ustoupila až tlaku statisíkových demonstrací. Jen ale způsobem, který jde na ruku ještě zvrhlejšímu zadání. Hrstce rentiérů, z nichž většina česky ani neumí, vyplácí celý rozdíl mezi „stropem“ a cenami, které si nárokují. Tak absurdní drama by nedal dohromady ani Havel. Stále víc lidí a firem pustoší i „zastropované“ tarify. Rabují však i veřejné finance. Už náklady „energetických žebračenek“, k nimž by jinak nebyl důvod – a hlavně perversní „charity“, již erár platí rentiérům, kteří do našich elektráren nevložili ani korunu. Státní kasu to žene do dluhové oprátky. Tlačí ji tam i cizí diktát v jiných sférách, jež erár poníženež toleruje a vydává za vynález spásy. Počínaje zákeřnou eutanázií potravinové soběstačnosti – až po import předražených zbraní, jež naši obranyschopnost nezvýší ani o píd. Na následky si brousí zuby „supí kapitál“, jak si ti psychopati říkají sami („vulture capital“). Jsou to brutální mrchožrouti. Řecku zkonfiskovali celé přístavy, letiště, ostrovy či sítě kritické infrastruktury. Spousty tamních dětí usínaly ve škole hlady. Dálkové ovladače řídily Helladu víc než rovníkovou Afriku. Řecký dluh rostl přesto dál. Ještě drastičtější kalamitu odstartoval státní bankrot

Argentiny. Miliony lidí přišly o vše, nač dřeli i jejich předci. Spoustu to srazilo do otřesné bídy. Zač stojí „elity“ makající na cizí mrchožrouty? Necháme je to dovést až do civilizační kalamity?

Vláda sama uvádí jako hlavní událost, která formuje její politiku, válku na Ukrajině. To je bezesporu závažný faktor a tragédie, ke které se musíme nějak postavit. Nemáte ale přece jen pocit, že vláda se válkou zaštiťuje až příliš, až to někdy může vypadat, že se na ni vymlouvá?

Účty za český proud znásobila habaděra s lipskou burzou, spekulanti s emisními povolenkami a masochismus „zeleného údělu“. Ukrajinský konflikt je v tom nevinně. Plyn ze Sibiře nám zdražila sama evropská honorace. Intrika, již toho dosáhla, vstoupí do Guinnessovy knihy vlastních gólů. Když Gazprom nabízel prolongaci dlouhodobých smluv, začala dělat drahoty. Řekla si o nákup za „spotové“ ceny na burze. V dětinské naději, že je tím srazí dolů. Plyn je však dražší než kdy dřív. Vydělal na tom i Gazprom. Už tím prý kompenzoval i investici do podmořského plynovodu, který mu nepovolili spustit a pak poničili trhavinou. Plyn z USA stojí šestkrát víc, než za kolik se prodává tam. Nahradit dřívější zdroj je s to jen okrajově. To samé platí o dodávkách ze severní Evropy, Blízkého východu a Afriky. Deficit, před nímž nás žádné svetry nespasí, hrozí i v příštích letech. Ničivému riziku vystavuje ekonomiku. Dřív se průmysl stěhoval za levnou práci. Teď dezertuje za lacinou energií. U nás patří k nejdražším v celé EU. A to i po „zastropování“ k tíži daňových poplatníků. Nás živí hlavně export průmyslové produkce. Z energeticky náročných kapacit. Většinu z nich vlastní cizí kapitál. Až od nás bude zvedat kotvy, výčitky svědomí nebudou stát za řeč.

Válka na Ukrajině je velkou tragédií, jak by ne. Jak se jí dalo předejít – a proč se to nepovedlo – je na jinou debatu. Tím víc záleží na tom, co je v národním zájmu teď. Máme být opravdu – „ve válce“ s jadernou mocností? Hrout se do toho hazardu – poprvé v českých dějinách? Dochází hrstce kariér, které v tom soutěží, v rukojmí čeho nás mění? Kde k tomu vabanku vzali mandát? Troufnou si na referendum aspoň na téma, hroící fatálním být, či nebyť? Hodlají zajít dál než kterákoli z vlád od vzniku republiky i v jiném směru? Spálit mosty východním směrem skutečně na uhel? Čím potom nahradí tamní zdroje za dostupné ceny? A čím trhy, z nichž je s to přidaná hodnota proudit, a ne na cizí konta? Páchá to harakiri „stará Evropa“ – o Americe ani nemluvě?

Na Ukrajině zuří proxy war. Krutý, ne však jediný ze střetů o budoucí geopolitickou konstelaci. Kdy jindy to chce ptačí perspektivu, co možná chladnokrevnou a racionální, než na právě na takovém rozcestí? Dvojnásob v zemi o naší velikosti, poloze a ekonomické struktuře? Ubránit svobodu projevu – i ostatní občanská práva zakotvená ústavně – musíme stůj co stůj. Hony na čarodějnice by odsákaly i příští generace.

Z úst premiéra Fialy i dalších představitelů vládní koalice v poslední době zaznívá, že opakem demokracie, proti kterému se musí bojovat, je populismus. Slyšíme to stále, podporujeme demokratické kandidáty proti populistickým... Co říkáte na takto formulovaný protiklad?

Je to legrační vytáčka. Sahá-li po ní profesor politologie, přestal se cítit v kramflecích. Kde sílí masové rozčarování, daří se i populismu v pravém smyslu. Koleduje si o to sama státní moc. Ta moudrá by si zametla před vlastním prahem. Vlna, nad níž ohrňuje premiér, však už není jen shlukem slepých vášní. „Elitám“ umí spočítat i jejich kolosální selhání. A razit požadavky v akutním veřejném zájmu. Právě tím vládu zaskočily statisícové mítinky na Václavském náměstí. Zazněly tam, jak už to bývá, i méně povedené hlasy. Hlavně však stanoviska špičkových odborníků. Zájem o jejich expertizu se šíří jako lavina. Erár z nich má kopřivku. Tlačí je do disentu. Moudry, jež produkuje sám, jim nesahá po tkaničky. Na stranu alternativy přechází stále víc osobností. Včetně těch, které dřív papalášům nevadily. Tím slibnějším směrem to posouvá příkop mezi „my a oni“. A s ním i šanci na změnu k lepšímu. Naduté výroky erárních špiček si šlapou po štěstí. Dobře jim tak.

Jak podle vás vrátit voliče, kteří přešli k oněm „populistickým hnutím“, tradiční levici?

Levice nesmí prošustrovat hlavně dvě devizy. Dosah až na hrot kritických nálad – a schopnost prosvítit poměry až na kost. Obnažit za vším, co lidem zvedá adrenalin, střet reálných zájmů. Jen tak dokáže nabízet i východiska, jež neskončí další kocovinou. Ti, kdo českou levici vedli v minulých letech, zdecimovali obojí. Právě ve chvíli, kdy dnešní systém degeneruje tak jako ještě nikdy. Kdy to levici vytlačí i z Parlamentu, bylo jen otázkou času.

Teď se tam vrátí jen v širším bloku vlasteneckých, demokratických a protiválečných sil. Jedině tak lze zvrátit i stav, kdy ve volbách propadá přes milion hlasů – a skoro tři miliony dalších voličů na své občanské právo už rezignovaly úplně. Chce to však, jakkoli nesnadný hlavolam to bývá, dodržet striktně hned několik podmínek. Chovat se ke všem partnerům včetně mnohem menších či názorově vzdálenějších jako rovnoprávný spoluhráč. Dát prioritám, o nichž není sporu, sílu úderné ofenzívy. Udržet v mezích neshody o všem, na čem dnes tolik nezáleží. Opřít se o podstatně širší intelektuální alternativu. Jak tu, co už spojila síly v Národní radě obnovy, sdružení Kudy z krize, Svatopluk i některých dalších. Tak tu, co je zatím množinou osvícených solitérů. A dát tím možnost se angažovat i lidem, kteří by jinak existenčně riskovali. Rozšířit akční rádius do prostředí, které levice v dnešním stavu neměla čím oslovit. Rozčeří to i stojaté tůně tradiční levice. A vyzvedne do popředí ty, kdo se za ohrožené zájmy umějí poprat, a ne o tom řečnit jen na partajní schůzi.

Je ještě jeden takový termín, pod kterým nikdo moc neví, co si představit, ale všichni se jím vášnivě zaštiťují. A to „liberální demokracie“. Václav Klaus proti tomu kdysi napsal, že skutečná demokracie musí být hodnotově neutrální, a liberální demokracie tudíž není žádnou demokracií. Jak to vidíte vy?

Václav Klaus není sám. Odvrat od včerejších svatostánků narůstá exponenciálně. Kované liberály zrazují samy poměry, jimž nasvěcovali svatozář. Neměli jsme se už dávno kochat „koncem dějin“, zárnou to vitrínou všech liberálních laskominek? Džentlmenskou soutěží oligarchů, jak všechny lidské potřeby nasytit za pakatel? Životem v rajske zahradě, v níž se bohatství řine shora dolů („trickle-down“)? Globalizací rohu hojnosti i do každé africké vísky? Triumfem věčného míru, neb válčí přece jen „totáče“? Pozemským rájem lidských práv, jež erár důtklivě ochraňuje, a ne že je bere pod krkem?

Tečka za studenou válkou spustila jinou nadílku. Krk by si ukroutil i John Stuart Mill. Jádru liberálního kréda, jemuž pokládal základy, shrnul lakonicky: Svoboda mé pěsti končí tam, kde začíná tvůj nos. V systému, jemuž své přání zasvětil, to tak nechodí. Tady má navrch „právo“ silnějšího. Liberál je jeho katechetou, ať už to ví, či nikoli. Tváří v tvář dnešnímu samoděržaví oligarchů je to však zadání vrchovatě překerní. Jeden teď proto dělá, že liberálem vlastně nikdy ani nebyl. Tvrdit, že došlo na sliby „konce dějin“, si netroufá ani ten, co za liberály kope dál. A tak se snaží vykroutit randálem kolem „práv menšin“ – na obscénní procesí homosexuálů, tucty pohlaví, které příroda nezná, „genderová“ či rasová privilegia a jiné vrtochy. Rád bych tím zahnal do zapomnění všechna bezpráví, jež jeho krédo naděluje v praxi už skoro všem. Oběma sortám liberálů zachutnala i jiná móda. Hříchy světa, jež padají na jejich konta, svádějí na „neomarxismus“. Právě ten prý už plíživě ovládl i politbyro Evropské unie. Frau Ursula a její anturáž se však Marxe štítí víc než vegetarián husího stehna. Marx sám je v rozvratu, který ta honorace páchá, zcela nevinně. Destrukce roste úměrně hybridní válce proti všemu, čím razil mnohem lidštější alternativu. Co se vylhávat trochu důstojněji, vážení?

Očekáváte v roce 2023 nějaké zásadní posuny v české politice, nebo bude Fialova stoosmička stále pevně vládnout a nebude možnost s ní nic udělat?

Fialovu slepenci moc chutná tím víc, oč méně zvládá její nároky. Právě to ho může udržet pohromadě

až do řádných voleb. Pak sice nebude – jak míní nahlas i kultivovanější pravice – volitelný už nikam a doživotně. A ránu z milosti dostane i galimatyáš, jež maluje na své monstrance. Jen ale za cenu škod a ztrát, které si nezaslouží ani většina jeho fanoušků.

V zákulisí se špitá i o jiných variantách. Figuruje v nich i část Fialova slepence, co myslí na zadní kolečka. Dojde-li na ty fámy, co se tím změní doopravdy? Skutečný obrat umožní až poměr sil, který „pětidemolici“ srazí do opozičních lavic. Teprve pak přestane být shnilý kompromis „menším zlem“, kdy nic lepšího není po ruce – a padnou i falešná alibi všech, kdo mají za lubem právě ten. Takový průlom má šanci jen s oporou v solidní porci voličů, jejichž hlas dnes propadá nebo si ho ani neberou. Stojí o ně i dnešní parlamentní opozice? Přirozeně. Získá jich ale tolik, aby sestavila příští vládu sama? Přejdou k ní i skalní voliči levice? Desítek stran, hnutí a asociací, jež na pět procent nedosáhnou, kompars jiné značky však jejich volbou není?

Široký blok, zmíněný před chvílí, nebude ničí filiálkou. Vynese mezi zákonodárce i vlastence, kteří tam sami nedosáhnou. Vrátil do Parlamentu dvě síly, bez nichž by se demokratická reprezentace povážlivě scvrkla – a zkyprila by tak půdu extremistickým magorům. Vrátil tam jak tu, co razí demokracii i v ekonomickém a sociálním směru. Tak tu, co navíc dobře ví, že skutečné řešení všeho, co dnes selhává a krachuje, leží až za hranicemi systému – a umí na tom stavět už politiku pro „tady a teď“. Zvládnou to jen nemilosrdným rozvodem se vším, co je stáhlo až tam, kde jsou. Nejde o trucpodnik kazisvětů. Nahraje do karet i opozici, která v Parlamentu je. S kým tam chce soutěžit raději? Jen s diluviální pravicí – anebo s blokem razícím národní a sociální emancipaci? Nebude právě ten i pojistkou, že vláda národní zkázy se už na žádnou reprízu nezmůže? A příští vlády uhrají maximum z toho, co umožní geopolitická konstelace.

Jak podle vás budoucnost v příštím roce může ovlivnit prezidentská volba?

Podle mne docela zásadně. Po místodržících cizí moci se žádá, aby okupovali i Pražský hrad. Pak by odhodili i poslední skrupule. Zabránit tomu je důležitější než kdy dřív. Prezident, který bude stát o čistý štít, to zvládne jen díky podpoře podhradí. Jen pokud si o ni řekne – natvrdo a přes hlavy všech mocenských struktur. Mlčící většina získá mluvčího, kterému zatnout tipec nelze. Tím snáz si vezme slovo a skočí do politické arény sama. Zní to jako z jiné planety? Jen prozatím. Pohromy, které se blíží, tu šanci nabídnou i nám. Dost možná dřív i víc, než se zdá dnešními očima. Samy nám do klína nespádnou. Budovat co nejširší opozici proti „pětidemolici“ je prioritou všech priorit.

ZDROJ: PL